

LATVIEŠU
FONDA

jau 236

DALĪBNIKI

NO
TIEM

13

RIETUMU KRASTĀ.

Šajās dienas Klivlandē sanāk Latviešu fonda valde, lai redzētu par kādu latviešu kultūras plāna atbalstu būs nobalsojuši fonda biedri. No biedru aizdotas naudas augļiem šogad izmaksas vismaz \$ 2,500. Fonda kase jau iemaksāti tuvu pie 76 tūkstoši dolaru. Lietpratīgi ieguldīta nauda ir nesusi labus auglus. Pieaugums gada izvērtēts uz 13.7%.

Latviešu fonda piedalas:

Karlis un Ella Lepiņi Britu Kolumbijs

Janis un Biruta Zommeri Vašingtona

Imants un Brigitā Oši, Margots Salenieks, Andris un Asja Ritnapi, Eduards Skudra, Zigurds Ritmanis un Janis Trapāns Oregonā

Artūrs un Ārija Ezerģaili, Juris un Daira Cīlņi, Rasma Slavinska, Andris un Nonita Friediši Kalifornija

Juris un Rita Petričeki Alaskā.

Mēs apzināmies, ka esam pavisam mazs pulcīnš, bet tas nebauda. Rietumu krasta latvieši vienmēr ir bijuši atsaucīga tauta.

Vajag tikai uzsākt. Loti ceram, ka mūsu ierosmei sekos! Varat kļūt par Latviešu fonda biedriem pat ar mazu aizdevumu -- kaut 100 dolaru gada. Pilns aizdevums ir 1000 dolaru. Ja vēlaties, varat šo summu arī ziedot. Nāudu aizdodot, latviešu lieta tiek izlietoti tikai augļi, ko šī nauda nes. Ja naudu noguldāt bankā, par augļiem maksājat ienākumu nodokli --- Jums paliek maz. Augļi Latviešu fonda nesīs svētību visai latviešu tautai..

Lūdzu palīdziet !!!

Iestāju veidlapas, kā arī sīkāka informācija pieprasīma
Dr. Andrim Ritmanim, 3700 SE Ellis St., Portland, Oregon 97202
Tel. (503) 775-8954

Kur es dziedāju un ko es satiku

DZIEDĀTĀJAS VELTAS SKUJIŅAS CEĻOJUMS PA DIVIEM KONTINENTIEM

„Mums ir nepieciešams latvisks masu tūrisms trīndas zemju starpā,” teikts 1969. gadā Melburnā iznākušajā grāmatā 69 stundas, runājot par soliem, kas būtu sperami, lai „nākamajos 20 gados latviešu trimda neiekapsēlētos hermetiski noslēgtās atsevišķo zemju šūnās”. — Tagad, 3 gadus vēlāk, gluži skaidri vērojami šādas masu kustības iedzīļi: ja paskaitām kaut tikai to Austrālijas latviešu daudzumu vien, kas šī viena mēneša sākumā no Sidnejas, Melburnas, Adelaides un citām vietām devušies vai dodas aizjūras ceļojumos, sanāks krievs simts. Latviešu apvienības Austrālijā saimniecības nozare jau uzņemusies apzināt dalībniekus kopējam lidojumam uz Eiropas latviešu 3. dziesmu svētkiem 1973. gadā Vācijā. Līdzās tam ceļo organizāciju vadītāji, jaunatnes delegāti, skauti, gaidas un mūsu mākslinieki, sniedzot priekšnesumus, izrādes koncertus no zemes zemē. Par Sidnejas latviešu teātra panākumiem Amerikā jau nesen lasījām. Šoreiz Nākās latviešu dziedātāja Velta Skujīna pastāsta par savu koncertceļojumu Amerikas sa-vienotajās valstis un Eiropā.

+

dzīves biedre sāk iespēju nopietnāk apsvērt, visi paliek domīgi.

Pēc pāris dienām jūtos labāk un lidoju tālāk uz Portlendu. Līdzlaukā mani sagaida Dr. A. Ritmanis ar dzīves biedri un aizved pie sevis. Viņu māja ir kautkas vienreizējs. Dzintars Veide to viņu viesu grāmatā ir nosaucis par senlatviešu pili, un tāds iespāids arī rodas, šajā mājā ienākot; kaut tā ir moderna celtne, iekārtota skaistām mūsdienu mēbelēm, telpu plašums, ģriestu sijas, kokgerbumi, durvis, gaumīgās latvisķas dekorācijas rada dzīju, senisku iespaidu.

Atnākuši daži cilvēki uz pusdienu. Sūdzos, ka nejūtos labi, bet neviens tām nepiešķir daudz vēribas. Pie galda sarunas rīt spraigi, bet jūtos slikti un atvainojusies eju kaut-kur atlaiosties. Dr. Ritmanis mani izmeklē un druskā tā kā sabīstas. Mani tūlip aizved pie manas pavadītājas Astrīdās Gaigalas-Bezdeķī, pie kuras man sarunāta apmešanās. Tur mani jau gaida sasildīta gulta. Līdz

koncertam vēl divas dienas, un mēs visi ceram, Dr. Ritmanis man sānes visādas zāles, es paklausīgi daru, ko man liek, bet labāk nepaliiek. Caurām naktīm klepoju, un balss saites sarausītas tā, ka pa dienu nespēju ne lāgā parunāt, kur nu vēl dziedāt.

Pienāk koncerta diena. Esmu gāligi izmīsusī, jo redzu, ka nevarēšu dziedāt. Šis ir ļoti labi noorganizēts koncerts, kā jau viss, ko Dr. A. Ritmanis rīko. Mani latviešu un amerikāņu draugi no apkārtējām pilsētām, arī solījušies braukt uz koncertu, un tie, kuriem nepaspēju paziņot, ka koncerts atlīkts, arī ierodas. Namamēte, kas pēc koncerta paredzējusi rīkot viesības pie sevis, zvana un bēdājas, ko lai iesāk ar sagatavotiem ēdienu un kūku kalniem. Raudāt vien gribas. Vienu brīdi pārlieku, vai nesaņot mantīgas, un nebraukt mājās. Bet tad iedomājos visus tos cilvēkus, kas jau puslīdz noorganizējuši un izziņojuši manus koncertus citur, un nolemju: man i rājpaliek veselai!

Man gultā guļot, ienāk Astrīde un papārē koncerta notis. Pēc maza briža dzirdu, ka viņa tās spēlē. Skan J. Vitola Baltā bērza ūpolīte. Klaušos, ka šī samērā vienkāršā dziesmiņa skan vietām klūdaini, un sāku jau uztraukties. Astrīde solījusi mani pavadīt arī Sietlā, un ja viņa vēl nevar šo dziesmiņu nospēlēt, kas tad notiks ar daudz grūtākiem pavadījumiem? Kamēr tā domāju, paveras durvis un parādās Astrīdes galva. Nesaprašānā jautāju, kas tad spēlē manus pavadījumus? Izrādās, ka tas ir Astrīdes 9 g.v. dēls Ivars, kas ar lielu interesiju bieži spēlējot manus pavadījumus, arī grūtos. Baltā bērza ūpolīti viņš tikai nupat dabūjis, tādēļ tās parīs kļūdas. Kad stāstu Astrīdei par savām bažām, viņa smejas līdz asarām.

Izrādās, ka esmu apmēusies ļoti

mūzikālā ģimenē. Astrīdes vīrs Bezdeķī (Bezdechi) ir bijušais mūzikas profesors un Astrīdes skolotājs Kanādas konservatorijā, kur Astrīde ieguvusai savus diplomas. Vēlāk viņi apprečējas un pārcētas uz ASV, un nu viņiem ir savs uzņēmums. Mazaiz Ivars, kura tēvs ir belgu-rumānu izcelsmes, bet māte latviete, ir ārkārtīgi apdrošināts un saviem 9 ga diem garīgi ļoti nobriedis un peiaudzis bērns. No maniem pavadījumiem viņam vislabāk patīka Leonīda Slaucītāja dziesmas, un par spīti tam, ka mājas valoda bija angļu, viņš runāja arī ļoti tīru un skaistu latviešu valodu.

ATKAL UZ ESTRĀDES

Lidoju tālāk uz Sietlu, kur mani sagaida ūri par mani rūpejās Riekstiņa kundze. Tūlip eju gultā, un bez zālēm dzeru arī kumelišu tēju ar rumu, zustrepju ievārījumu, medu un citronu (vairāk rumu nekā visu pārējoli). Peldu pa saviem palagiem, bet klepus mitējas, un arī aizsmakums pazūd. Koncerta dienā no rīta karstā dusā un pēcpusdienā uz koncerta zāli. Šis ir pirmais koncerts jaunajā Sietlas latviešu namā. Ārai līst, un brīziem arī putego slapjās sniegs. Astrīde ar ģimeni ieradusies no Potrlendas, tāpat pāris citas ģimenes. Samērā daudz cilvēku no Takumas.

Kā par brīnumu dziedāt varu. Astrīde gan nobāžījusies, jo mums nav bijis neviens kārtīga meginājuma, bet viņa cēnšas to neizrādīt un meģina mani visādi morāliski balstīt. Viņa brīnumjauks un jūtīgs cilvēks, un mēs tiekam visām „zemūdens klintīm” bez klizmām pāri. Neveins zālē nebūtu pat zinājis, ka esmu slimā, ja man starp divām pēdējām dziesmām programmā nebūtu uzņākusi klepus lēkme. Ne-kur aizbēgt nevarēju. Trupat visu priekšā bija īapagaida, kamēr klepus norimstas. Tad izlikos, itkā nekas nebūtu noticeis un sāku dziedāt programmas pēdējo dziesmu. Manīju, ka zālē iestājies dziļš klusums, likās, ka neviens pat neelpoja.

Publīka šeit tiesām ļoti atsaucīga un sirsniņa. Tieks arī pārsteigums: sastopu savu bērniņas draudzeni no skolas jaikiem Editi Neiburgu, tagad Rīdzinieci, kuras vīrs būvuzņēmējs cēlis Sietlas jauno latviešu namu un baznīcu.